

Hencidától Boncidáig mesevetélkedő 2024 (3. osztályosok meséi)

A tulipánná változott királyfi

Volt egyszer egy király, annak volt egy fia. Azt mondta egyszer a fiú az apjának:

– Édesapám, én most elmegyek, és addig vissza sem jövök, amíg meg nem találom a legszebb lányt a világon.

– Menj édes fiam- mondta az apja-, járj szerencsével.

Ment a királyfi, ment, mendegélt, útjában sűrű erdőbe tévedt. Egy túskebokorban varjú károgtott kétségbeesetten, sehogy sem szabadulhatott a sűrű, tüskés ágak közül.

Jószívű volt a királyfi, kiszabadította a varjút, az meg így szólt hozzá:

– Húzz ki egy tollat a szárnyamból, s ha valaha bajba kerülsz, röptsd a levegőbe a tollat, nyomban ott leszek, és segíték rajtad.

A királyfi eltette a varjútollat, s ment tovább. Most országútra ért, s egyszer csak látja ám, hogy halacska vergődik az egyik kiszáradt keréknyomban. A királyfi megszánta a halacskát, elvitte a tóhoz, beledobta. Az meg így szólt hozzá:

– Vegyél le a hátamról egy pikkelyt, s ha valaha bajba kerülsz, dobd vízbe a pikkelyt, nyomban ott leszek, és segíték rajtad.

Ezután meg egy öregembert látott meg a királyfi, szomjas volt az öreg, meg éhes is; a királyfi jó szívvel megitatta, megetette, az pedig így szolt hozzá:

– Tépd ki két hajszálat, s ha valamikor bajban leszel, ereszd csak szélnek, nyomban ott leszek, és segíték rajtad.

Ment tovább a királyfi harmadnapra egy falu határába ért. A falusiaktól meghallotta, hogy lakik itt egy öreg király, van annak egy világszép leánya, de ha azt valaki feleségül akarja venni, a kérőnek háromszor úgy el kell bújnia, hogy a királylány ne találja meg.

„No, ezt én megpróbálom”- gondolta a királyfi. El is ment a királykisasszonyhoz, feleségül is kérte, az pedig megmondta neki, hogy bújjon el háromszor; ha egyszer is el tud bújni úgy, hogy ő nem találja meg, hát a felesége lesz. No, a királyfi a levegőbe dobta a varjútollat. Jöttek a varjak seregestül, föl vitték egy magas hegy tetejére. De a királylány egyenesen oda ment, meg is találta, ki is nevette a királyfit.

Másnap tóba dobta a pikkelyt. A partra úszott egy hatalmas hal, annak a hasába bújt a királyfi. De jött ám a királylány, merítőhálóval kifogta a halat meg a királyfit, és még ki is nevette.

Harmadnap szélnek eresztette a két hajszálat. Jött az öregember, megcirógatta a királyfit, az nyomban tulipánná változott, és az öregember a kalapja mellé tűzte.

Kereste a királylány a kérőjét, de hiába kereste. Estére ki is hirdette, hogy ő bizony nem találja. Akkor a szépséges lány elé állt az öregember, a kezébe adta a piros tulipánt. A szép lány még meg is csókolta a virágot, s az nyomban újra királyfi lett.

– Te az enyém én a tiéd - mondta a királylány, s mindjárt meg is tartották a lakodalmat. A királyfi így hát megtalálta, s haza is vitte a falujába a világ legszebb lányát.

Forrás: Minden napra egy mese. Móra Ferenc Könyvkiadó, 2010. 27.p.

Fésűs Éva: Virágbál

Egyszer volt, hol nem volt, selymes réten, napsütésben, áldott nyári verőfényben, volt egyszer egy virágbál.

Nem tudom én, hogy ki kezdte, melyik virág rezegette legelőször a szoknyáját, lenge szélben forgolódva zöld levelét, karcsú szárát. Azt sem tudom, mi a szokás egy ilyen víg, tücsöknótás virágbálon? Csak egy biztos, hogy ez jó volt! Még a vén kóró is bókol, akit tavaly itt feledtek a szelek ...

Képzeljétek, gyerekek! A bajuszos öreg cincér volt a legügyesebb pincér! Hordta a sok makkpohárkát, makkpohárban gyöngy-harmatot, amit még a hajnal hagyott.

Majd szétszedték! Úgy szomjazott a sok vendég! A százlábú duhajkodott, minden lába táncot ropott, ez volt ám a nagyszerű! Zizegett a zsenge fű. Zsenge fűben a virágok, mint a tarka ruhás lányok mosolyogtak, hajladoztak. Felettük a ragyogó nap száz sugarát szórta, szórta, rezgőfüre, vadbozótra; a papsajt is annyit kapott, mint a legszebb réti rózsa.

– Szedte-vette zivataros! Én nem vagyok hivatalos? Majd elmegyek, körülnézek, egy virágot ki is tépek!

Már suhant is zúgva-búgva, félelmetes füttyöt fújva, haszontalan, vad csibész!

Viráγκelyhek rejtekében részegítő volt a méz, berúgott már a darázs, dongó, kiürült a harmat-hordó, mire a szél odaért.

Ott lehalkult, szépen kezdte, nehogy nagyon megijessze a virágos sokaságot. Cirókázott, marókázott, s hogy a kedvükre tegyen, óvatosan, lábhegyen, pipitértől rezedáig úgy szaladt, mint a lenge fuvallat. Azt hihette, aki látta, ártatlan kis szélcicácska hízeleg. Zizegtek a levelek.

Felemelte a fejét a fű közül egy margaréta, bájos, kicsi, hófehér. Tetszett neki ez a szél! Kedveskedve táncoltatta, jobbra-balra hajtogatta.

– Gyere velem – súgta –, már úgyse soká tart a nyár! Felrepítlek én az égig! Nézd, milyen szép! Nézd, hogy kéklik! Hagyd itt ezt a csúnya földet, bojtortjános, gyomos zöldet. Az én karom úgy megpörget, égig hintáz, nem is kívánsz visszajönni soha többet!...

Hajlott a virág a szóra, de szép lenne, de jó volna! Hiszen itt csak száron szárad, míg odahull egy kaszának. Vagy azt várja, hogy letépje egy virágszedő szeszélye?... Mindennap csak füvet láthat, pipacsot és szarkalábat. Nem sokat ér így az élet. Lám, igaza van a szélnek!

Remegő kis margaréta fehér szirma libegett. Ágaskodott, nyújtózkodott, hogy kövesse a szelet.

Jaj, virágom, margarétám, el ne szédülj, hallgass énrám! – könnyörgött a madármályva, aki volt már virágbálba', életében táncolt sokat, ismerte a viharokat.

– Kapaszkodj a gyökereddel, a jó földet ne ereszd el! – sírt a harangvirág hangja, vészcsengő lett csöpp harangja.

Margaréta fejecskéje riadtan rezdült a szélbe', de a szellő körüljárta, huncutkodva megcibálta:

– Gyere! Gyere! Mire vársz? Melegéből jó a tánc! Óvna tőlem? El ne hidd! Irigyek a társaid!

A virágok összebújtak, föld szívére rásimultak, úgy nézték a kis virágot, aki vihartánra vágyott. Mindhiába integettek, mindhiába bólogattak, tegnap nyílt margaréta jobban hitt a szép szavaknak. Kihúzta a gyökerét, felvetette szép fejét, félrerúgta a göröngyöt, kettőt fordult, hármat pörgött, szállt a szélben hófehéren, átrepült a selymes réten, át a szántóföldeken. A gonosz szél fel-feldobta, füttyörészett győztesen.

Tetszett a tánc a virágnak. Ám egyszer csak belefáradt, szólt a szélnek, hogy megálljon, de az vitte át az árkon, fürgeteggé kerekedve. Félelmetes lett a kedve!

Sírt a virág:

– Jaj, nekem! Engedj el, te szívtelen!

Zúgott a szél:

– Nem lehet! Ott hagytad a földedet. Járd a táncot, kis bohó, ostobácska gazcsomó!

És sodorta egyre jobban, megforgatta úti porban, földhöz csapta, égbe kapta, nem bánta, ha túske tépte, s mikor ellankadt szegényke, mérhetetlen haragjában egy ablakhoz odavágta.

A párkányba kapaszkodva pici fejét lehajtotta, de már akkor alig élt a tegnap nyílt margaréta.

Hát, egyszer csak a nagy csöndben, feje felett üveg zörren. Megmozdul az ablaktábla, kihajlik egy kicsi lány. Pipikendő a haján, s kék a szeme, csudakék, és kacagva összecsapja icipici tenyerét:

– Margaréta! Kistestvérem! A forgószél hozott nékem, tündérország közepéből, tündéréknek kiskertjéből, mintha bizony tudta volna, hogy én Margitka vagyok!

Kitárta az ablakot, kinyúlt érte mosolyogva, puha tenyerébe fogta, úgy szerette, dédelgette, szirmáról a port leverte, óvatosan meg is fújta, simogatta bársonyujja. Aztán körülnézett, s nyomban, innen-onnan, valahonnan akadt is egy kis cserép, kerek, mázas, ó de szép! A cserépbe föld került, margaréta beleült. Kicsi Margit megöntözte, vékony karóhoz kötözte, amíg magához nem tér a bágyadt, fáradt margaréta.

Nemsokára fel is éledt! Visszatért belé az élet. Gyökerével szívta, szívta a jó, pezsgő nedveket, s újra vidám kedve lett! Megmarkolta jól a földet, nem ereszti soha többet! Úgy mosolygott az ablakban! Úgy élvezte a napot!... Ráadásul egy kék szemű Margitkának nyílhatott.

Jöhetett aztán a szél, nem figyelt rá, mit mesél. Hegedülhettek a tücskök, hinthetett a hold ezüstöt, a nap aranyat a szép tájra, hívhatták a messzi fák – sose vágyott többé tánkra, nem kellett a nagyvilág! Ott maradt a csöpp cserépben, szöske Margit örömeiben, s nagyra nőtt a kis virág...

Forrás: Fésűs Éva: Ezüst hegedű. Szent István Társulat, 2016. 95.p.

Az égig érő borsófa meg a túróházikó

Belorusz (Fehérorosz) népmese, átdolgozta Rab Zsuzsa

Élt egyszer, réges-régen, messze vidéken, egy öregapó meg egy öreganyó. Egyszer borsót ebédeltek, és egy borsószem legurult az asztalukról. Alighogy leesett, kicsírázott. Alighogy kicsírázott, nőni kezdett. Alighogy nőni kezdett, akkorára nőtt, hogy átfúrta a háztetőt. Nőtt, nőtt, míg csak az égig nem ért. Elámult a két öreg. Azt mondta az öreg – anyó:

– Mássz föl, apóka, a borsófára! Nézd meg, mi újság a tetején.

Fölkapaszkodott rá az öregapó, mászott, mászott, igen sokáig mászott, végre fölért a borsófa tetejére. Nézi: hát egy házikó fehérlik a fán, a zöld levelek között.

Közelebb lép, látja: túróból vannak a házikó falai, vajból a teteje. Benyit a házba, odabenn is fehér minden: a kemence, az asztal, a padka – túróból azok is.

Nem kérette magát az öregapó, nekilátott, megette a fél kemencét meg az asztal sarkát, meg a lóca egyik lábát. Jóllakott, aztán bebújt a sutba, elaludt.

Hazatértek a túróházikó gazdái: az egyszemű, a kétszemű meg a háromszemű kecske. Meglátták a kárt, siránkoztak:

– Ki falta fel a túrókemencénket? Ki rágta le a túróasztal sarkát? Ki ette meg a túrólócánk lábát? Az öregapót nem látták meg a sutban. Összetanakodtak

– Holnap itthon marad egyikünk. Maradj te, egyszemű. Nyisd ki jól a szemedet, lesd meg a kártevőt! Elment másnap a kétszemű meg a háromszemű kecske legelni. Az egyszemű otthon maradt őrnek. Hanem az öregapó énekelni kezdett:

– Csukódj be, szemecske! Csukódj be, szemecske! Addig-addig énekelte, míg az egyszemű kecske elaludt, az öregapó meg jót lakmározott megint a túróból. Másnap a kétszemű kecske maradt otthon. Azt is elaltatta az öregapó. Hanem a harmadik napon a háromszeműt már nem tudta elaltatni. Két szeme becsukódott, de a harmadik nyitva maradt. Meglátta a pákosztos öregapót, odacsődítette a testvéreit.

Haragudtak a kecskék, el akarták náspángolni az öregapót. Aztán mást gondoltak.

– Állj be hozzánk pásztornak, apóka! – mondták neki. – Majd legeltetsz, fejsz bennünket, jól megleszel nálunk. Ráállt az apóka, beszegődött hozzájuk.

Az egyszemű kecske meg leereszkedett a borsófán, hátára kapta az öreganyót, fölvitte őt is a borsófa tetejére, hadd legyenek együtt mindnyájan.

Ott éltek halálig békében, jó egyetértésben.

Forrás: Minden napra egy mese. Móra Ferenc Könyvkiadó, 2010. 26.p.